

NOTA naar aanleiding van het Eindverslag der Commissie van Rapporteurs over het ontwerp van wet tot verklaring van het algemeen nut der onteigening van eigendommen in de gemeenten Wierden, Hellendoorn, den Ham en Ambt-Ommen, noodig voor de voltooiing der verbetering van de rivier de Regge. (81)

In haar Eindverslag over het wetsontwerp, houdende verklaring van het algemeen nut der bovengenoemde onteigening, maakt de Commissie van Rapporteurs melding van den bij het onderzoek uitgesproken wensch, dat bij de uitvoering der werken vooral aandacht gewijd zou worden aan de belangen van de eigenaars der lager gelegen gronden, opdat deze door de normalisatie niet te veel overlast van het water zullen krijgen.

Naar aanleiding hiervan heeft de ondergeteekende de eer mede te deelen, dat de laaggelegen gronden langs de Regge, waarop kennelijk in het Eindverslag wordt bedoeld, zich bevinden in de kom van Almelo boven Rijssen, alzoo *bovenwaarts* van de vakken tot welke verbetering de aangevraagde onteigeningswet moet werken. Die gronden zullen dus door de uitvoering dezer werken, welke den waterafvoer benedenwaarts zullen verbeteren, belangrijk worden gebaat. Voorts zij nog medegedeeld, dat de nog uit te voeren verbeteringen aan het bovendiel der rivier bij Goor, welke later zonder behulp eener onteigeningswet zullen tot stand komen, van zoo weinig invloed op den waterafvoer zullen zijn, dat dit geen noemenswaardige wijziging kan brengen in de hoogte der waterstanden bij de vorenbedoelde lager gelegen terreinen.

*De Minister van Waterstaat,
Handel en Nijverheid,*

J. KRAUS.

AANWIJZING VAN VERANDERINGEN gedurende de beraadslaging in de Tweede Kamer der Staten-Generaal gebracht in het ontwerp van wet tot vaststelling van hoofdstuk IV der Staatsbegroting voor het dienstjaar 1906. (2)

Artikel 1.

Artikel 29 is verminderd met f 1800 en alzoo gebracht van f 48 200 op f 46 400.

Dientengevolge zijn het totaal van de VIde afdeling en het eindcijfer van het hoofdstuk, resp. bedragende f 744 550 en f 7 234 167, thans geraamd op f 742 750 en f 7 232 367.

VOORLOOPIG VERSLAG DER COMMISSIE VAN RAPPORTEURS over het ontwerp van wet, tot goedkeuring van het op 17 December 1904 te 's Gravenhage met het Duitsch Rijk gesloten vestigingsverdrag. (43)

Terwijl verschillende leden zich over het algemeen met het bereikte resultaat ingenomen betoonden, waren er anderen, die zich daarover minder gunstig uitlieten. Zij meenden, dat dit zoogenaamde vestigingsverdrag in hoofdzaak juist ten aanzien van de vestiging weinig waarborgen verschaft. Erkennende overigens, dat het verdrag wel eenige voordeelen aanbiedt, o. a. ten aanzien van de toelating van sommige in Nederland genaturaliseerde Duitschers, die vroeger niet in Duitschland werden toegelaten, omdat zij aldaar niet aan hunne militaire verplichtingen hadden voldaan, zoo merkten deze leden toch op, dat naast enkele dubieuze punten welke zijn opgehelderd, ten gevolge van dit verdrag weer nieuwe vragen rijzen en ook voor Nederland in zekeren zin nieuwe bezwaren zijn geschapen.

Al moge dit geen aanleiding zijn tegenover het voorstel een afwijzende houding aan te nemen, zoo wenschten bedoelde leden toch hierop de aandacht te vestigen en zoo mogelijk van den

Minister ten aanzien van enkele twijfelachtige punten opheldering te ontvangen.

Ad art. 1. Niettegenstaande de verklaring in de bijlage der Memorie van Toelichting, werd de vraag gesteld of de woorden „verordeningen” van den Nederlandschen tekst en „Polizeiverordnungen” van den Duitschen tekst elkaar volkomen dekken.

De vrees werd uitgesproken, dat de toelichting, dat slechts zoodanige handelingen, die blijkbaar gepleegd zijn met het oogmerk om de openbare orde van het land te schenden, aanleiding tot moeilijkheden zou kunnen geven wegens de vaagheid van het begrip „openbare orde”.

De bepaling van het tweede lid van het artikel zou, naar men meende, menigmaal bezwaren opleveren. Men vreesde, dat in de practijk, eerder dan vroeger, bij tijdelijk verblijf legitimatiepapieren gevorderd zouden worden, voornamelijk in verband met artikel 12. Bij twijfel toch omtrent het al of niet zijn van onderdaan zal men, niet in het bezit zijnde van legitimatiepapieren, ingevolge genoemd artikel overgeleverd zijn aan de willekeur van de grensambtenaren.

Ad art. 3. Evenzoo werden moeilijkheden gevreesd met betrekking tot de toepassing van art. 3, in zoover al dan niet ontzegging van de vestiging of van het verblijf afhankelijk wordt gesteld van de vraag of de verandering van nationaliteit „te goeder trouw” is geschied, waarvan de appreciatie geheel aan de administratie moet worden overgelaten.

Ad artt. 6—12. De meening werd uitgesproken, dat de bepalingen van deze artikelen voornamelijk voor Nederland groote bezwaren zullen opleveren. Nederland toch heeft groot belang bij eene gemakkelijke wijze van uitleiding van personen zonder middel van bestaan. Dit belang is naar verhouding veel grooter voor Nederland dan voor Duitschland, omdat de trek van dergelijke personen uit Duitschland naar Nederland grooter is dan omgekeerd. Aan dit uitleiden nu worden veel meer formaliteiten verbonden dan vroeger het geval was, toen dergelijke ongewenschte personen, die hier alle zonder toelating ingevolge de Vreemdelingenwet vertoeven, door de betrokken autoriteiten zonder meer over de grenzen werden gezet. Nu zal het gevolg zijn, dat, indien artikel 12 niet is toegepast, eerst daarover zal moeten worden gecorrespondeerd. Er kan verschil van gevoelen over de bevoegdheid tot uitleiding ontstaan, hetgeen oorzaak van veel tijdverlies kan zijn. Dientengevolge zullen er voor bedoelde personen verblijven moeten worden gebouwd en allerlei andere kosten moeten worden gemaakt. Het zal daarom de voorkeur verdienen artikel 12 zooveel mogelijk toe te passen, doch daarvoor zal grenspolitie moeten worden aangesteld en dan nog zal men in vele gevallen dergelijke personen niet kunnen weren.

Ad art. 13. Ook het uitleiden van personen tot een derden staat behoorende wordt veel cmslachtiger, naar men meende. Tot dusverre worden dergelijke personen zoo noodig altijd uitgeleid in de richting van het land, waartoe zij behooren. Thans zal, indien artikel 12 niet is toegepast, moeten worden gecorrespondeerd met de autoriteiten van dien derden staat, ook over de kosten en zal daarmee veel tijd worden verloren en zullen dientengevolge veel kosten worden veroorzaakt.

De vrees werd in verband hiermede uitgesproken, dat men die zigeunerbenden, op welke de bepaling van art. 12 niet kan worden toegepast, in het geheel niet meer kwijt zal kunnen worden. In de toelichting tot artikel 12 leest men, dat naar volkenrechtelijke beginselen iedere Staat uiteraard bevoegd is, vreemdelingen van zijn gebied te weren, hen dus zonder meer aan de grens af te wijzen en dat hierop door het nieuwe verdrag slechts inbreuk gemaakt wordt ten aanzien der onderdanen van elke der beide partijen, die het recht tot vestiging of verblijf in het gebied der andere partij hebben.

Artikel 12 bepaalt echter, dat elk der beide contracteerende partijen het recht heeft personen die *geene onderdanen van een der beide partijen zijn*, onverwijld terug te zenden naar het gebied der andere partij zonder inachtneming der voorschriften van de artikelen 7 tot 11, *indien zij uit dat gebied in het hare met den trein*